

Publicatie

Auteurs: R.T. Wiegerink
Verschenen in: Belastingblad 2023/254
Datum: Mei 2023
Titel: Hof past Richtsnoer proceskostenvergoeding Belastingkamers Hoven toe, maar rechtbank was niet gehouden dat te doen.

HOF ARNHEM-LEEWARDEN 23 mei 2023, nr. BK-ARN 22/00246

(Mrs. V.F.R. Woeltjes, M.G.J.M. van Kempen,
J.A. Monsma)
m.nt. R.T. Wiegerink

ECLI:NL:GHARL:2023:4482

**Hof past richtsnoer
proceskostenvergoeding Belastingkamers
Hoven toe, maar rechtbank was niet
gehouden dat te doen. Geen aanleiding tot
matiging van die vergoeding omdat
relevante geschilpunt niet van
ondergeschikt belang was en hierover een
inhoudelijk debat is gevoerd.**

Uitspraak

op het hoger beroep van
[belanghebbende] te **[woonplaats]** (hierna:
belanghebbende)
tegen de uitspraak van de rechtbank
Gelderland (hierna: de Rechtbank) van 10
december 2021, nummer AWB 20/7005, in
het geding tussen belanghebbende en
**de heffingsambtenaar van de gemeente
Wijchen** (hierna: de heffingsambtenaar)

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1.

De heffingsambtenaar heeft bij beschikking
op grond van de Wet waardering
onroerende zaken (hierna: de Wet WOZ) de
waarde van de onroerende zaak [adres1]
1305 te [woonplaats] (hierna: de onroerende
zaak) voor het belastingjaar 2020 vastgesteld
op € 390.000. Tevens zijn aanslagen

onroerende zaakbelasting en rioolheffing
vastgesteld, waarbij deze waarde als
heffingsmaatstaf is gehanteerd.

1.2.

Bij uitspraak op bezwaar heeft de
heffingsambtenaar de beschikking en de
aanslagen gehandhaafd.

1.3.

Belanghebbende is daartegen in beroep
gekomen bij de Rechtbank. De Rechtbank
heeft het beroep gegrond verklaard, de
uitspraak op bezwaar vernietigd, de
rechtsgevolgen van de vernietigde uitspraak
op bezwaar in stand gelaten en de
heffingsambtenaar veroordeeld in de
proceskosten en het griffierecht.

1.4.

Belanghebbende heeft tegen de uitspraak
van de Rechtbank hoger beroep ingesteld.

1.5.

Het onderzoek ter zitting heeft
plaatsgevonden op 22 maart 2023. Daarbij
zijn verschenen en gehoord A. van den Dool
als de gemachtigde van belanghebbende,
alsmede [naam1] namens de
heffingsambtenaar, bijgestaan door taxateur
[de taxateur].

2. Vaststaande feiten

2.1.

Belanghebbende is eigenaar van de
onroerende zaak. De onroerende zaak is een
in 1977 gebouwde vrijstaande woning met
een overkapping. De inhoud van de woning
is inclusief (voormalige) garage ongeveer 605
m³ en ligt op een kavel van 362 m².

2.2.

De heffingsambtenaar heeft de voor de
onroerende zaak vastgestelde waarde

VAN DER FELTZ

advocaten

onderbouwd met een taxatierapport, dat op 1 maart 2021 is opgemaakt door taxateur [de taxateur] en waarvoor [naam2] op 2 maart 2021 een plausibiliteitsverklaring heeft afgegeven. De in het taxatierapport vastgestelde waarde van de onroerende zaak van € 400.000 is bepaald door vergelijking met verkoopgegevens van drie referentieobjecten, alle drie vrijstaande woningen in [woonplaats], waarvan er twee in dezelfde straat als de onroerende zaak zijn gelegen.

2.3.

De heffingsambtenaar heeft voorts een matrix overgelegd, opgesteld door taxateur [de taxateur]. In de matrix is van dezelfde referentieobjecten uitgegaan als in het taxatierapport. De bouwkundige kwaliteit (K), staat van onderhoud (O), uitstraling (U), doelmatigheid (D) en voorzieningen (V) zijn op goed (g), voldoende (v) of matig (m) gewaardeerd, waarbij in een tabel is toegelicht wat de invloed is op de waarde bij een verschil in de waardering. Als toelichting op de gepresenteerde grondwaarden heeft de heffingsambtenaar de gehanteerde grondstaffel bijgevoegd. De overgelegde matrix laat de volgende gegevens zien:

Object	Bouwjaar	Inhoud	Waarde per m ³ €	Gecorrigeerde waarde per m ³	Waarde woning €	Kavelgrootte	Waarde kavel €	Bijgebouwen	K	O	U	D	V	Datum koop over eenkomst	Getaxeerde waarde/ verkoopprijs €
Onroerende zaak	1977	605	466	466	281.835	362 m ²	120.370	Overkapping 6 m ² € 900	v	v	v	v	v	-	403.105
[adres1] 3621	1977	638	348	418	222.335	401 m ²	128.041	Aangebouwde garage 83 m ³ € 11.380 Carport 12 m ² € 1.800 Dakkapel € 3.000 Tuinhuis € 500	v	m	v	v	m	01-09-2018	360.000 Gecorr. 367.056
[adres2] 7721	1979	571	505	476	288.088	393 m ²	126.467	Aangebouwde garage 80m ³ € 11.680 Overkapping 24 m ² € 3.600 2 dakkapellen € 6.000	v	v	v	v	v/g	02-07-2019	450.000 Gecorr. 435.835
[adres1] 3605	1977	601	421	505	253.069	451 m ²	130.981	Aangebouwde garage 154 m ³ € 20.000	v	m	v	v	m	23-05-2019	^{2/8} 415.000 Gecorr 404.050

2.4.

Belanghebbende heeft in het kader van een financiering een taxatierapport laten opstellen door [naam3] Makelaardij. De waarde van de onroerende zaak is in dat rapport van 23 september 2020 gesteld op € 425.000 per 9 september 2020. De tot speelkamer verbouwde garage was op dat moment gereed en is als woonruimte in de waardering meegenomen.

2.5.

De heffingsambtenaar heeft het bezwaarschrift van belanghebbende ongegrond verklaard en de beschikking en de aanslagen gehandhaafd.

2.6.

De Rechtbank heeft beslist dat de heffingsambtenaar niet aan artikel 40, tweede lid, van de Wet WOZ heeft voldaan omdat hij pas in de beroepsfase indexeringscijfers heeft overgelegd, terwijl belanghebbende reeds in de bezwaarfase om die gegevens had verzocht. Het beroep is daarom gegrond verklaard. Het beroep is voor het overige ongegrond verklaard. De heffingsambtenaar is veroordeeld in de proceskosten die belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar en het beroep heeft moeten maken. Deze kosten zijn vastgesteld op € 799 en zijn als volgt berekend: € 530 voor de bezwaarfase (1 punt bezwaarschrift, 1 punt hoorgesprek, waarde per punt € 265) en € 1.068 voor de beroepsfase (1 punt beroepschrift, 1 punt zitting Rechtbank, waarde per punt € 534), tezamen derhalve 1.598, waarna een wegingsfactor van 0,5 is toegepast. De Rechtbank heeft de wegingsfactor op 0,5 gesteld omdat het beroep alleen gegrond is verklaard vanwege het niet verstrekken van de verzochte stukken in de bezwaarfase.

3. Geschil

In geschil is de WOZ-waarde van de onroerende zaak. Belanghebbende bepleit een waarde van € 360.000. De

heffingsambtenaar verdedigt de beschikte waarde. Voorts is de hoogte van de door de Rechtbank toegekende proceskostenvergoeding in geschil.

4. Beoordeling van het geschil

4.1.

Op grond van artikel 17, tweede lid, Wet WOZ wordt de waarde bepaald op de waarde die aan de onroerende zaak dient te worden toegekend indien de volle en onbezwaarde eigendom daarvan zou kunnen worden overgedragen en de verkrijger de zaak in de staat waarin die zich bevindt, onmiddellijk en in volle omvang in gebruik zou kunnen nemen. Daarbij heeft als waarde te gelden de waarde in het economische verkeer die dient te worden vastgesteld op de prijs die bij aanbidding ten verkoop op de voor de onroerende zaak meest geschikte wijze na de beste voorbereiding door de meestbiedende gegadigde voor de onroerende zaak zou zijn besteed.

4.2.

De waarde van een onroerende zaak wordt bepaald naar de waarde die de zaak op de waardepeildatum heeft. De waardepeildatum ligt één jaar voor het begin van het kalenderjaar waarvoor de waarde wordt vastgesteld. Indien een onroerende zaak in het kalenderjaar voorafgaande aan het begin van het kalenderjaar waarvoor de waarde wordt vastgesteld wijzigt als gevolg van (onder meer) een verbouwing, dan wordt ingevolge artikel 18, derde lid, onder b, van de Wet WOZ, in afwijking daarvan de waarde bepaald naar de staat van die zaak bij het begin van het kalenderjaar waarvoor de waarde wordt vastgesteld. Partijen zijn het er in hoger beroep, vanwege de verbouwing van de garage tot speelruimte in het jaar 2019, over eens dat de uitzondering van artikel 18, derde lid, onder b van de Wet WOZ toepassing dient te vinden en dat de waarde naar de toestandsdatum 1 januari 2020 dient te worden bepaald. Het Hof volgt partijen hierin.

4.3.

Belanghebbende voert aan dat de waarde te hoog is vastgesteld omdat de heffingsambtenaar bij de waardering van de onroerende zaak de garage ten onrechte tot de woonruimte heeft gerekend, aangezien de verbouwing toen nog niet gereed was. Aan de inhoud van de garage is daarom volgens belanghebbende een te hoge waarde toegekend. De in het hogerberoep schrift opgenomen stelling dat onvoldoende rekening is gehouden met de minder goede ligging van de onroerende zaak is ter zitting ingetrokken.

4.4.

Nu belanghebbende de door de heffingsambtenaar vastgestelde waarde van de onroerende zaak gemotiveerd betwist, rust op de heffingsambtenaar de last aannemelijk te maken dat de door hem vastgestelde waarde niet te hoog is. Voor het antwoord op de vraag of hij daarin slaagt, is van belang hetgeen belanghebbende dienaangaande heeft gesteld en aan bewijs heeft aangedragen.

4.5.

De heffingsambtenaar stelt zich op het standpunt dat de inhoud van de garage terecht geheel als woonruimte – voor een waarde van € 466/m³ – is meegenomen in de waardering. Als de garage niet tot woonruimte verbouwd zou zijn, dan zou aan de garage, naar de heffingsambtenaar ter zitting heeft verklaard, een waarde van ongeveer € 11.000 zijn toegekend en zou de waarde lager zijn vastgesteld. Voor zijn standpunt dat de garage tot de woonruimte kan worden gerekend voert hij aan dat de verbouwing eind april 2019 reeds in de afrondende fase verkeerde en dat deze ruim voor 1 januari 2020 gereed moet zijn geweest. Ter onderbouwing daarvan heeft hij twee foto's overgelegd. Op de eerste foto van 15 mei 2018 is een oude kantelende garagedeur te zien en op de tweede foto van 26 april 2019 is te zien dat de oude

garagedeur is vervangen door nieuwe openslaande deuren (voorzien van glas).

4.6.

Het Hof is van oordeel dat de heffingsambtenaar met het taxatierapport en de aanvullende stukken aannemelijk heeft gemaakt dat de waarde niet te hoog is vastgesteld. Tussen partijen is niet in geschil dat in 2019 een verbouwing van garage tot woonruimte – een speelkamer – heeft plaatsgevonden. De garagedeur is in verband daarmee vervangen. De foto's van de heffingsambtenaar bieden echter geen uitsluitsel over vorderingen van de verbouwing tot woning aan de binnenzijde. In het door belanghebbende overgelegde taxatierapport van [naam3] makelaardij van september 2020 dat – naar tussen partijen niet in geschil is – niet kan dienen ter onderbouwing van de gezochte waarde, zijn foto's opgenomen van de binnenzijde van de tot speelkamer verbouwde garage. Daarop is een eenvoudige speelruimte te zien, waarover de makelaar opmerkt "garage met openslaande deuren nu in gebruik als speelkamer v.v. laminaatvloer en eenvoudig keukenblok". Gelet op het ruime tijdsbestek van 8 maanden tussen de vervanging van de garagedeuren (eind april 2019) en de toestandsdatum 1 januari 2020, alsmede de niet al te omvangrijke aard van de verbouwing, acht het Hof het aannemelijk dat de verbouwing reeds op 1 januari 2020 voltooid was. De speelkamer mocht daarom op dat moment tot de woonruimte worden gerekend en als zodanig in de waardering worden betrokken. Het hoger beroep van belanghebbende slaagt in zoverre niet.

4.7.

Voorts is de hoogte van de door de Rechtbank toegekende proceskostenvergoeding in geschil. Belanghebbende klaagt erover dat de Rechtbank een wegingsfactor van 0,5 heeft toegekend en stelt dat de Rechtbank deze wegingsfactor ten onrechte heeft bepaald aan de hand van (uitsluitend) het grondde

deel van het beroep, dat verband hield met de schending van de toezendplicht zoals bedoeld in artikel 40 Wet WOZ. De Rechtbank had volgens belanghebbende gelet op het richtsnoer zoals gepubliceerd in (onder meer) een uitspraak van Hof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:3315 (*Red.: Belastingblad 2022/37*, m.nt. Y. Postema), een wegingsfactor 1 moeten toekennen omdat er meerdere geschilpunten voorlagen, waaronder de WOZ-waarde van het object. De heffingsambtenaar concludeert tot bevestiging van de uitspraak van de Rechtbank. Hij gaat ervan uit dat de Rechtbank de proceskostenvergoeding heeft gematigd door toepassing te geven aan artikel 2, tweede lid, van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb), en is de mening toegedaan dat die matiging in dit geval terecht is geweest.

4.8.

Het Hof stelt voorop dat ten aanzien van de toekenning van een proceskostenvergoeding de beoordelende instantie zelfstandig, op grond van een eigen waardering, dient te beoordelen in welke gewichtscategorie een zaak valt¹. Indien, zoals in dit geval, in hoger beroep wordt geklaagd over een door de rechtbank toegekende proceskostenvergoeding, toetst het Hof ten volle de proceskostenvergoeding van de vorige procesfase. Deze toets ziet ook op het gewicht van de zaak.

4.9.

Ingevolge het Bpb wordt de proceskostenvergoeding vastgesteld aan de hand van een puntensysteem per proceshandeling en een vermenigvuldigingsfactor voor de zwaarte

van de zaak. Voor de zwaarte van de zaak kent het Bpb de volgende wegingsfactoren: zeer licht, licht, gemiddeld, zwaar en zeer zwaar. In de Bijlage bij het Bpb zijn onder C1 de wegingsfactoren opgenomen. Deze variëren van 0,25 voor een zeer lichte zaak, 0,5 voor een lichte zaak, 1 voor een gemiddelde zaak, 1,5 voor een zware zaak, tot 2 voor een zeer zware zaak.

4.10.

De wegingsfactor genoemd in onderdeel C1 van de Bijlage bij het Bpb kan worden bepaald aan de hand van de bewerkelijkheid en de gecompliceerdheid van de zaak en de daarmee verband houdende werkbelasting van de rechtsbijstandverlener en tevens door het – al dan niet in geld uit te drukken – belang dat met het aanwenden van het rechtsmiddel is gemoeid.² In hoeverre een bezwaar of (hoger) beroep gegrond wordt verklaard is in zoverre niet relevant.

4.11.

De belastingkamers van de gerechtshoven Arnhem-Leeuwarden, 's-Hertogenbosch en Den Haag hanteren ter vaststelling van de vergoeding van de kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand in de bezwaarfase en de (hoger) beroepsfase een Richtsnoer Proceskostenvergoeding (hierna: het Richtsnoer)³. Het Richtsnoer is door de belastingkamers van die gerechtshoven – en niet de rechtbanken binnen de respectieve ressorten – opgesteld en gepubliceerd. Belanghebbende kan reeds daarom niet in zijn stelling worden gevolgd dat de Rechtbank onjuiste toepassing aan het Richtsnoer heeft gegeven, aangezien de Rechtbank niet gehouden was de proceskostenvergoeding conform het

---

¹ HR 23 september 2011, ECLI:NL:HR:2011:BT2293 (*Red.: Belastingblad 2011/1122*, m.nt. P. de Bruin)

² HR 23 september 2011, ECLI:NL:HR:2011:BT2293 en HR 9 september 2022, ECLI:NL:HR:2022:1162 (*Red.: Belastingblad 2022/381*, m.nt. J.M.J.F. Jansen)

³ Zoals weergegeven in de bijlage bij de uitspraak van dit Hof van 11 november 2021, ECLI:NL:GHARL:2021:10307 en verder Hof 's-Hertogenbosch 11 november 2021, ECLI:NL:GHSHE:2021:3315 (*Red.: Belastingblad 2022/37*, m.nt. Y. Postema) en Hof Den Haag 11 november 2021, ECLI:GHDHA:2021:2131

Richtsnoer vast te stellen. Nu de proceskostenvergoeding in hoger beroep ten volle ter beoordeling voorligt, dient het Hof de hoogte ervan te beoordelen.

4.12.

Het in 4.10 gegeven toetsingskader is in het Richtsnoer tot uitdrukking gebracht. Daarin is onder meer opgenomen (zonder voetnoten):

“(…)

1.2.

Wegingsfactoren

Het gewicht van de zaak wordt bepaald door het belang en de ingewikkeldheid. De uitkomst van de beoordeling van het gewicht van de zaak dient in overeenstemming te zijn met de bewerkelijkheid en de gecompliceerdheid van de zaak en de daarmee verband houdende werkbelasting van de rechtsbijstandverlener. De beoordeling van het gewicht van de zaak is in beginsel niet afhankelijk van de mate waarin grieven gegrond worden bevonden. Dit laat overigens onverlet dat inhoudelijke merites van grieven relevant kunnen zijn bij de beoordeling van het gewicht van een zaak. Indien een geschil in essentie om een kwestie van ondergeschikt belang gaat, maar daarnaast kennelijk ongegronde grieven worden aangevoerd, kan een lagere wegingsfactor aangewezen zijn, zo nodig op de grondslag van artikel 2, lid 2, Bpb.

1.2.1.

Gewicht gemiddeld (wegingsfactor 1)

Als gewicht van de zaak wordt als uitgangspunt wegingsfactor 1 gehanteerd. Dit geldt ook voor geschillen over de waardering van onroerende zaken in het kader van de Wet waardering onroerende zaken, zelfs als het financiële belang van de zaak gering is.

Een lagere factor dan 1 wordt gehanteerd als het geschil uitsluitend gaat over een of meer van de hierna in 1.2.2 en 1.2.3 vermelde geschilpunten. Hierbij wordt opgemerkt dat een hogere dan de daar vermelde factor aangewezen kan zijn, afhankelijk van de aard

en complexiteit van de door de rechtsbijstandverlener verrichte werkzaamheden. Ook in andere zaken dan daar vermeld, kan een lagere factor worden gehanteerd als het gewicht van de zaak daartoe aanleiding geeft.

1.2.2.

Gewicht zeer licht (wegingsfactor 0,25)

In de volgende gevallen kan als wegingsfactor voor het gewicht van de zaak in beginsel 0,25 worden aangehouden:

(…)

1.2.3.

Gewicht licht (wegingsfactor 0,5)

In de volgende gevallen kan als wegingsfactor voor het gewicht van de zaak in beginsel 0,5 worden aangehouden.

(…)”

4.13.

Tussen partijen is niet in geschil dat de onderhavige zaak niet valt te scharen onder de gevallen zoals genoemd onder 1.2.2 en 1.2.3 van het Richtsnoer. Dit hoeft aan toepassing van een lagere wegingsfactor echter niet in de weg te staan, aangezien – zoals onder 1.2.1 van het Richtsnoer is opgenomen – ook in andere zaken dan daar zijn vermeld, een lagere factor kan worden gehanteerd als het gewicht van de zaak daartoe aanleiding geeft. Het Hof zal beoordelen of dat voor deze zaak heeft te gelden.

4.14.

In deze zaak speelden in eerste aanleg de volgende geschilpunten: de WOZ-waarde van de onroerende zaak, schending van het gelijkheidsbeginsel, schending van het motiveringsbeginsel en schending van de toezendplicht zoals bedoeld in artikel 40 van de Wet WOZ. Alleen de laatstgenoemde beroepsgrond is gegrond verklaard. Het Hof ziet in de geschilpunten die bij de Rechtbank voorlagen en de inhoudelijke behandeling daarvan, geen aanleiding om uit te gaan van een lager dan gemiddeld gewicht, en daarmee van een lagere wegingsfactor dan 1. Dit neemt niet weg dat gelet op het

bepaalde in artikel 2, tweede lid, van het Bpb, de proceskostenvergoeding kan worden verminderd. Dat kan (onder meer) als een belanghebbende gedeeltelijk in het gelijk wordt gesteld. De rechter heeft dan de bevoegdheid niet “het volle pond” toe te kennen.⁴ Wanneer een belanghebbende door de belastingrechter slechts gedeeltelijk in het gelijk wordt gesteld met betrekking tot de waardering van een woning, kan daarin overigens geen aanleiding worden gevonden om de proceskostenvergoeding met toepassing van artikel 2, tweede lid, van het Bpb te matigen.⁵

4.15.

Het Hof ziet in de omstandigheid dat het beroep in eerste aanleg alleen voor wat betreft de schending van artikel 40, tweede lid, van de Wet WOZ gegrond is bevonden, geen aanleiding om de proceskostenvergoeding op grond van 2, tweede lid, van het Bpb te matigen. Het Hof neemt hierbij in aanmerking dat het geschilpunt omtrent de toezendplicht van artikel 40 Wet WOZ niet van ondergeschikt belang was en er een inhoudelijk debat is gevoerd of hieraan was voldaan door de heffingsambtenaar. Een matiging van de proceskosten zou dan – gelet op de specifieke omstandigheden van deze zaak – te veel afbreuk doen aan de daarmee verband houdende werkbelasting van de rechtsbijstandverlener en het belang van de zaak.

Slotsom

Op grond van het vorenstaande is het hoger beroep gegrond.

5. Griffierecht en proceskosten

Het Hof ziet aanleiding voor vergoeding van het griffierecht en een veroordeling in de proceskosten. Het Hof stelt de vergoeding vast op € 592 voor de bezwaarfase (1 punt

bezwaarschrift, 1 punt hoorzitting, waarde per punt € 296) en € 3.348 voor de (hoger) beroepsfase (2 punten (hoger) beroepschrift, 2 punten zittingen Rechtbank en Hof, waarde per punt € 837), in totaal derhalve op € 3.940.

6. Beslissing

Het Hof:

- vernietigt de uitspraak van de Rechtbank, maar uitsluitend voor zover het de beslissing omtrent de proceskosten betreft,
- veroordeelt de heffingsambtenaar in de proceskosten van belanghebbende van € 3.940,
- bepaalt dat de heffingsambtenaar het griffierecht voor het hoger beroep van € 136 dient te vergoeden.

Noot

Deze WOZ-procedure is interessant vanwege de overwegingen van het hof over de door de rechtbank toegekende proceskostenvergoeding. De rechtbank had wegingsfactor 0,5 toegepast bij het bepalen van die vergoeding, omdat het beroep alleen gegrond was vanwege het niet verstrekken van de verzochte stukken in de bezwaarfase en belanghebbende dus slechts gedeeltelijk in het gelijk was gesteld. Het hof volgt belanghebbende niet in zijn stelling dat het door de gerechtshoven Arnhem-Leeuwarden, 's-Hertogenbosch en Den Haag gehanteerde Richtsnoer Proceskostenvergoeding onjuist is toegepast door de rechtbank, omdat er voor de rechtbank geen verplichting bestond om de proceskostenvergoeding vast te stellen conform het Richtsnoer. Daarna past het hof zelf wel het Richtsnoer toe en komt het hof tot de conclusie dat een wegingsfactor van 1 moet worden toegepast en dat er geen aanleiding bestaat om de vergoeding op

⁴ Nota van Toelichting, Stb. 1993, 763

⁵ Vgl. HR 16 november 2011,

ECLI:NL:HR:2012:BY2770 (*Red.: Belastingblad*)

2012/569, m.nt. J.P. Kruimel & W.G. van den Ban)

basis van art. 2 lid 2 Bpb te matigen. Het hoger beroep is om die reden gegrond. Het is opmerkelijk dat het hof van oordeel is dat de rechtbank niet was gehouden het Richtsnoer te hanteren maar dat zelf wel doet. Ingevolge het Richtsnoer wordt de in eerste aanleg (en in de bezwaarfase) toegekende proceskostenveroordeling in hoger beroep in ieder geval marginaal getoetst. Als er over wordt geklaagd vindt zelfs een volle toets plaats. Die volle toets vindt (vanzelfsprekend) plaats op grond van het Richtsnoer, zodat het voor de hand ligt dat rechtbanken er goed aan doen het Richtsnoer zelf ook toe te passen. Voor verdere informatie over het Richtsnoer verwijs ik naar de noot van Y. Postema bij Hof 's-Hertogenbosch 11 november 2021, ECLI:NL:GHSHE:2021:3315, Belastingblad 2022/37. Dat het hof geen aanleiding ziet voor matiging van de vergoeding omdat een inhoudelijk debat is gevoerd over het geschilpunt waarop belanghebbende in het gelijk is gesteld (te weten het beroep op art. 40 Wet WOZ) acht ik begrijpelijk. Er is slechts in uitzonderlijke gevallen aanleiding voor matiging.

R.T. Wiegerink